

17

1729, 24 Prae 23. num. 41.

27

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA,

DE

DECRETO
DISTRIBUTIONIS

IN

CONCVRSIBVS CREDITORVM
NONNVLLEBI RECEPTO,

QVAM

p 487.

EX INDVLTV ILLVSTRIS JCTORVM
ORDINIS

SVB PRÆSIDIO

DN. ERNESTI TENZELII, JCTI,

ELECTORALIS REGIM. CONSILIARII, JVDICII PROVINC. AC FACVLT. IVRID.
ASSESS. PRIMARII, EJVSDEMQUE H. T. PRO-DECANI, NEC NON CIVITATIS
CONSVLIS PRIMARII,

PRO LICENTIA

SVMPOS IN VTROQUE IURE HONORES ATQVE PRI-
VILEGIA RITE CAPESSENDI,

IN AVDITORIO JCTORVM MAJORI,
HORIS CONSVETIS,

PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT

AVCTOR

CHRISTIANVS WILH. Glaubart/
ELTSTRO-MONT. VARISCVS,

DIE XXI. MARTII M DCC XXIX.

ERFORDIÆ,

Litteris GROSCHIANIS, Acad. Typogr.

DISSERTATIO IN AEGYPTIIS IURIDICIS

DE
DECRETIS
DISTRICTI
IN
CONCURSIBUS CREDITORYM
NONNULLI RECEPTO

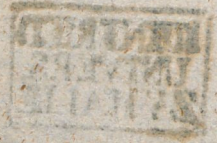
EX INDULGENTIA ALEXANDRI PASCALIS
ORDINIS
S. P. RESIDIO

DR. ERNESTI TENNENBERGII
CENSURAE

PRO LICENTIA
SUMMOS IN VIROQUE IURE HONORES ATQUE PRI
VILEGIIS ET RE GABENDI
IN ACADEMIA IURIDICA MAIORI
HONORIS CONSULTAE
PUBLICE EXAMINANDAE

AUCTOR
CHRISTIANUS WILHELMUS TENNENBERG

MDCCCXXXIX
ERFORDIAE
LITERIS GRÖSCHNIG'S, ACADEM. TYPOG.

CONSPECTVS DISSERTATIONIS.

- §. I. Origo Processuum.
§. II. Origo Processus Concurfus.
§. III. Quando Processus Concurfus creditorum locum tueatur.
§. IV. Duo ad minimum Creditores defiderantur ad Processum Concurfus excitandum.
§. V. Scopus Processus Concurfus.
§. VI. Effectus Processus Concurfus primus.
§. VII. Concurfus Cambialis non suspenditur per Concurfum motum.
§. VIII. Jus retentionis non exulat in Processu Concurfus.
§. IX. Effectus Processus Concurfus secundus.
§. X. Effectus Processus Concurfus tertius.
§. XI. Quartus effectus Concurfus moti.
§. XII. Quousque iudicium concurfus universale fit.
§. XIII. Quidnam in Processu Concurfus agatur.
§. XIV. Finitis Processus Concurfus.
§. XV. Remedia suspensiva in Processu Concurfus interponuntur.
§. XVI. Executio in Processu Concurfus.
§. XVII. De Decreto distributionis.
§. XVIII. Definitio Decreti distributionis.
§. XIX. Genus definitionis expenditur, Causa efficiens huius definitionis.
§. XX. Materia decreti distributionis.
§. XXI. Objectum Decreti distributionis.
§. XXII. Forma decreti distributionis.
§. XXIII. Adjuncta Decreti distributionis.
§. XXIV. Gratificatio in quantum permissa.
§. XXV. Juris Saxonici de gratificatione sententia.
§. XXVI. An usura & fors in eadem collocande classe? Expenditur affirmantium sententia.
§. XXVII. Proponitur negativum opinio.
§. XXVIII. Diverse hae sententiae secum invicem conciliantur.
§. XXIX. Sententia ista ex Jure Saxonico deciditur.
§. XXX. An pecunia in antecessum soluta sorti, an usuris, imputanda.
§. XXXI. Proponitur questio an Decretum distributionis gaudeat viribus rei judicate.
§. XXXII. Propugnatur sententia negativa.
§. XXXIII. Illustratur sententia negativa.
§. XXXIV. Ex jure Canonico illustratur haec sententia.

A

§. XXXV.

§. XXXV. *Causa cognitio precedere debet sententiam viribus rei judicate nanciscendis parem.*

§. XXXVI. *Uterior illustratio.*

§. XXXVII. *Uterius hac sententia stabilitur.*

§. XXXVIII. *Rationes quae sententiae negativae opponuntur sistuntur.*

§. XXXIX. *Solutio horum dubiorum.*

§. XL. *Uterior solutio.*

§. XLI. *Continuatio hujus solutionis.*

§. XLII. *Porro insistitur huic solutioni.*

§. XLIII. *Genuinus effectus Decreti distributionis.*

§. I.

Quidem omnes Creditores eo polle-
re jure ut Debitores suos ad id pos-
sint adigere, quo exsolutione debiti
suo satisfaciant officio, satis constare
arbitror. Sed diversa debitorum
conditio, diversa etiam obligationis
contractae indoles, diversas produxit
rationes quomodo creditores ad
fructum juris sui aspirare possint. Diversi itaque proce-
dendi modi, quibus in foro utimur, ex diversitate obliga-
tionum, & ex diversitate debitorum descendunt. Alium
itaque Processum ordinarium, alium summarium, alium
executivum, existere, id efficit diversa obligationum na-
tura. Alium vero Processum militarem, alium vero Pro-
cessum Concursum Creditorum occurrere, id proficiscitur
ex diversa eorum, qui in jus vocantur, conditione.

§. II.

Sed à scopo meo alienum est fundamenta omnium
processuum investigare, potius de solo Concursum Procef-
su verba quadam facere decrevi, quippe cui processui, tan-
tummodo propter debitoris cum tanta inopia conflictan-
tis ut singulis suis Creditoribus satisfacere impar sit condi-
tionem, locus relinquitur. Unde etiam Concursum Credi-
torum universale quasi representat judicium, inter diver-
sos creditores, eorumque debitorem communem, coram
hujus judice competente constitutum, ut illis pravia liqui-
datione

darione juxta prioritatem deductam ex bonis debitoris satisfiat.

§. III.

Ipfemet vero Concurfus Creditorum varia excitari folet ratione, fic enim animadvertimus nonnunquam debitorem bonis celfurum creditores fuos convocare, *arg. l. 3. C. qui bon. ced. poff. eo confilio quo moleftiis particularium proceffuum fupersedere poffit, nonnunquam vero Creditores debitorem fuum obaratum exiftere ex fufficientibus indiciiis colligentes, Concurfum ad univerfalem fatisfactionem confequendam inchoari defiderare; quorum defiderium an fuo gaudere debeat fuffeflu judicis eft arbitrari, quippe qui variis circumftantiis perpendif, defumtis, à fuga debitoris in ipfo die folutioni deftinata arrepta, nec non remiffione cambiorum localium cum proteftatione, ex cumulo mutuorum fub Conditionum gravantium onere avide contractorum, promiffione ufurarium inconfuetarum, facili conjectura aflequitur. an ad Proceffum Concurfus deproperandum fit, nec ne.*

§. IV.

Ipfà vero loquendi ratio qua Concurfus Proceffum aliis contradiftinguimus luculento eft indicio unum creditorem huic proceffui excitando nequaquam fufficere, quare duo ad minimum ei conftituendo infervire. *a. l. 12. ff. de teft. ftatuendum, quum inter binos creditores prioritatis difceptatio emergere queat. Proinde uxor debitoris cum alio creditore fuper prioritare certatura, formando Concurfui, rite anfam fuppeditat. Ad Concurfum enim non tam creditorum multitudo, quam certamen de prioritare & ordine creditorum locutionem expofcentium debitore integrorum debitorum exfolvendorum facultate deftituto defideratur. *a. l. 6. §. 2. §. 7. l. 24. ff. que in fraud. cred.**

§. V.

Unius cujusvis vero proceffus fcopus is effe folet, ut Actor fructu Juris fui potiatur, qui fcopus etiam in præfenti

fenti Concursus processu est conspicuus, quippe tota Processus hujus ratio eo spectat, ut singulis creditoribus ita satisfiat, ne unus alterum à facultate consequendi id, quod sibi debetur, excludat, nisi forsitan potiori jure iste gaudeat. Creditorum scilicet Concursu semel excitato, singula quæque debitoris bona in massa existentia non amplius ad debitorem sed potius ad creditores communi Jure spectare videntur, quare ante sententiam designationis vires rei judicatae nactam, cuiquam à debitore per gratificationem solutum, ab aliis potiore gaudentibus jure, e. g. privilegiatis, Hypothecariis anterioribus, tanquam indebitum condici & repeti potest. *a. l. 6. §. fin. ff. de reb. aut. jud. poss. l. 24. ff. quæ in fraud. Cred. l. 22. §. 6. C. de Jure delib. l. 5. C. de Priv. fisci.* RHE-
TIVS *de non gratificando P. I. cap. 1. 2. & 3. in Vol. I. disp. 19.* quæ singula in tantum procedunt, ut nec in unius creditoris commodum executio aut immissio pendente Concursu decerni possit. *a. l. 6. §. 7. ff. quæ in fraud. cred. cap. I. X ut lite pendente nihil innovetur.* Nec transactio creditoris remissionem continens cum debitore eo tempore suscepta subsistit. *a. l. 6. §. 11. quæ in fraud. cred.* quorsum etiam referunt quidam, quod lucrum omittere & hereditatem delatam, aut simile emolumentum, repudiare nequeat. Huic tamen opinioni manifesti juris Romani dispositio repugnat. *l. 134. ff. de Reg. jur. l. 6. pr. §. 2. & 4. l. 19. l. 20. ff. quæ in fraud. cred. l. 5. §. 13. 14. ff. de donat. inter vir. & uxor.* Excellentissim. KRAVSSE *in Diss. de pacto hereditatis renunciati-vo.* Cessio tamen Juris delati quippe quæ acquisitionem jam factam præsupponit, *a. l. 25. §. 5. & 7. ff. de acquir. vel omitt. hered. illicita utique est.* vid. B. MENCKENII *Tract. Synopt. Proc. Tit. 41. §. 8.* Ex iis omnibus & id colligitur, concursu formato debitori facultatem alienandi adimi, ita ut ejusmodi alienatio sit ipso jure nulla, igitur traditio specierum pecuniæ pignoris nomine creditori facta nullius loco est habenda, quum eadem species deinceps à creditoribus in natura revocentur, si quidem existant; Sin-
mi-

minus, earum aſſimatio cum intereſſe moræ petatur. vid. *Perilluſt. à BERGER Oeconom. Jur. Lib. 4. tit. 31. rb. 1. not. 3.*

§. VI.

Nec haud abs re me facturum arbitror, ſi brevibus ad huc monuerim, Proceſſui Concurſus varios tribuendos eſſe effectus. Primus ſcilicet litispendentiam ſiſtit, ac ſpecialibus obſiſtit petitionibus. *a. l. 6. §. 7. in ſin. ff. quæ in fraud. cred. MEVIUS P. 2. decif. 250. & P. 4. Dec. 158. n. 4.* Ceſſant itaque omnes actiones antea ſpecialiter motæ, & ſuſpenduntur, ac actores ad forum Concurſus remittuntur. Licet itaque in alio iudicio condemnatus ſit debitor, ſuſpendenda tamen, Concurſu interveniente, Executio, quippe quæ in aliorum creditorum tendere poſſit præjudicium. Sed ſi ante Concurſum res quædam debitoris adjudicatione in aliquem translata, vel creditori cuidam in ſolutum data, vel ita tradita, ut in ſolutum capere poſſit creditor, quandocunque hoc ipſi e re ſua eſſe videtur, Concurſus ſubſecutus nihil horum immutat, quæ res ſua nititur ratione, Concurſus enim ſubſequens jus alteri quæſitum tollere haud valet. Vid. ANTONIVS FABER *in Cod. Lib. 6. Tit. 11. de ſin. 2. n. 4.*

§. VII.

Fac vero creditorem adverſus debitorem ſuum ex literis Cambialibus obligatum agere, & ut personali Arreſto tandiu, donec ſolutione deſunctus ſit, detineatur, urgere, debitorem vero ad forum Concurſus provocare, ac ut iſte particularis proceſſus cambialis ſiſtatur contendere, Debitor tamen merito ſuo excidit voto, potius arreſto personali mancipandus, & debitori nullum repositum eſt præſidium in eo, quod Concurſus proceſſus ſit iudicium univerſale, ac ſuſpendat executiones reliquas, ſuſpenſio quippe reliquorum proceſſuum particularium ac executionum hunc ſibi tantummodo habet præfixum ſcopum, ne reliquis Creditoribus concurrentibus afferatur aliquod præjudicium, cujus tamen præjudicii proſus ſunt expertes, ſi perſona debitoris apprehendatur, ex bonis enim ejus hac ratio-

ratione nihil decedit, æquissimum ergo erit, processum Cambialem nulli remoræ fieri obnoxium.

§. VIII.

Moto Concursu per sæpe evenire solet, ut tertius aliquis possessor prædium quoddam ad debitorem jure Domini spectans possidere cernatur, qui jus retentionis in eo prædio propter impensas in id factas exercere cupit, creditores vero exulare jus retentionis contendant, asserentes ad forum Concursus remittendum possessorem. Sed saluum esse jus retentionis ea ratione adducor, exceptio enim, quæ opponi poterit, creditori hypothecaria actione experiunt, ea pariter opponi poterit creditoribus pluribus concurrentibus, & à tertio rem revocantibus casu vero modo præstructo etiam adversus creditorem hypothecarium jus retentionis suum præstare usum comprobatur *l. 29. §. 2. ff. de pign. & hypoth. v. MEVIVS P. 5. Dec. 379. BERNH. SCHVLZE in diss. de Jure retent. th. 26. Quod tamen Jus retentionis subhastatione subsecuta expirare largior. vid. Ord. Proc. recogn. Sax. Tit. XLI. §. 1.*

§. IX.

Secundus effectus, qui ex moto Concursu proficiscitur, absolvitur exclusione juris offerendi, nimirum integrum alias est creditori posteriori priori offerre pretium, ac sic consequi possessionem rei oppignoratæ *l. 1. Cod. qui pot. in pign.* Excitato tamen Concursu res oppignorata quam prior creditor possidet, à creditore posteriore advocari nequit, pendente enim Concursu nihil innovandum, præprimis quum nondum consummato Concursu singulorum creditorum jura incerta existant ac sublite versentur. *MEVIVS P. 4. Dec. 158. n. 3.*

§. X.

Subsequitur jam tertius effectus, nimirum causa continentia scilicet judicium concursus individuum est, unde omnium creditorum causas, tanquam connexas, ad se trahit, coram uno eodemque iudice excutiendas, connexorum quippe idem debet esse judicium. Nulla sic discrimi-
nis

nis intercedit ratio five ista lites nondum formato, five jam formato Concurſu natae ſint, five alibi jam decifa & judicata; Unde judex Concurſus cauſas ejusmodi particulares ubique avocare poteſt. v. LEYSERI *Diff. de Conc. & Grad. cred. c. 1. tb. 1. lit. a.* merito idcirco concurſus judicium univerſale nuncupatur, & quod univerſa debitoris bona tam corporalia, quam jura concernit. vid. STRUV. *Synt. Jur. Civ. exerc. 10. tb. 41.*

§. XI.

Poſtremo tandem concurſui creditorum ſuos debet natales communio quadam bonorum ſpectans ad ſingulos creditores, quam communionem non id indicare moneo, ut nimirum exinde aequalitas juris creditorum circa bona debitoris reſulter, cuique enim praelationis privilegium inconcuſſum & ſalvum remanet, ſed hoc reſpectu communionis elogium adhibere placet, quod nemini invito altero ex bonis concurſui ſubjectis quicquam exſolvi poſſit, omnesque tamdiu gaudeant communi jure donec ſuper prioritate pronunciatum fuerit. MEV. *P. 5. Dec. 125. n. 1.* Sed communionem hac inter creditores intercedente ſequi exinde prono alveo videtur, eum cui ceſſa actio quadam a debitore communi ante ſubortum Concurſum fuit, juris hujus ceſſi jaeturam facere, quum cedens etiam facta ceſſione Dominus actionis & creditor remaneat. *l. 3. C. de novat. l. 9. C. de Procur.* Quod Jus proinde excitato concurſu creditorum ad creditores tranſire videtur. Sed Dominium iſtud remanens in cedente ſola juris Romani ſubtilitate nititur, quippe Romanis perſuaſum erat, actiones & obligationes ſemel acquiſitas a contrahentibus divelli & ſeparari non poſſe, cui tamen ſubtilitati nunciuſ in foro miſſus. v. *Illuſtr. de WERNHER in Enunciatis, Enunc. 415.*

§. XII.

Concurſum Creditorum eſſe judicium univerſale omnesque ad ſe pertrahere proceſſus particulares ſupra aſſertum fuit, quae tamen opinio iis circumscribenda eſt limitibus,
ut

ut solum subintelligatur de litibus adversus ipsum debitorem motis, non vero de iis, quibus adversus tertium experimur. Quare nihil impedimento est Creditori, qui nomen suum in ipso concursu professus est, quo minus tertium hypothecæ suæ possessorem conveniat, res quippe difficillimi censetur esse exitus è massa Concursus id quod sibi debetur consequi, præprimis quum Creditoribus indultæ sint variationes, & debitor propter Concursum motum ulterius non solvendo existere præsumatur. Ex eodem fundamento Creditor, qui duos correos sibi obligatos habet, perseverante adhuc concursu adversus unum correum, alium correum cujus bona nulli Concursui sunt obnoxia felici successu in Jus vocat. vid. BRUNNEM. de Proc. Concurf. Cred. cap. 1. §. 8. & 9.

§. XIII.

Conkursu vero suborto præcipua cura judicis in eo versari debet, ut non tantum in veritatem actionum à creditoribus institutarum inquirat, sed & de ordine creditorum sit sollicitus. Quum enim facultates debitorum raro soleant sufficere, ut singuli creditores integram consequantur satisfactionem, nonnulli tamen creditores hoc privilegio muniti incedant, ut reliquis potiores existant, tantaque prærogativa præ aliis fruantur, ut iis prius satisfaciendum sit, licet massa Concursus hac satisfactione adeo exhauriatur, ut nihil superfit, unde reliquis creditoribus prospici queat, ipsa hujus processus indoles exposcit, ut quisnam alterum prioritatem vincat summo studio excutiat. Quare creditores non solum demonstrandis suis creditis operam dare, sed & inter se quis locum priorem obtineat certare debent. Duplex igitur sic passus liquidi scilicet & prioritatis emergit, utrumque horum iudex sententia sua decedit. Diversæ vero sententiæ hic obviæ sunt, quibus Iudex lites in hoc iudicii genere subnatas dirimere satagit, opus nimirum est sententiis, vel præparatoriis, vel locatoriis, vel declaratoriis. In præparatoriis ad id respiciendum, quæ jura potissimum creditores præli-

mi-

minariter urgeant, quis debitoris absentis vel defuncti vicem gerat. Locatoria sententia quæ vulgo dicitur Designationis-Urtheil audit, jura creditorum diversa ipsis ex natura debiti & legibus hujus vel illius provincie indulta intuentur, secundum quæ in diversas classes dividuntur, ut liqueat, cui ex iis ante reliquos satisfaciendum sit. Hac itaque sententia decidit, non solum quoniam ordine unusquisque creditorum id quod sibi debetur consequi debeat, sed & quousque unicuique creditori spectata rei veritate quicquam juris competat. Subsequitur tandem sæpe sententia declaratoria aut Locatio ulterior, qua creditores jura sua fortioribus rationibus deducentes adhuc classibus convenienter inseruntur, vel alia quædam in sententia designatoria obscurius proposita lucem suam fœnerantur. Vid. supra laudatus MENCENIVS ad Tit. 34. Ord. Proc. Sax. §. 72.

§. XIV.

Sententiis latis finis Processuum imminere solet, quod etiam in Processu Concurfus contingere consuevit, quippe hisce tribus sententiis modo commemoratis à iudice pronunciatis merito is scilicet. Judex ad finem processus deproperare tenetur, scilicet ad solutionem cujus efflagitanda ergo Creditores concurrunt. Sæpius tamen plurimi Creditorum suis excidunt votis ac nihil è massa Concurfus capiunt, excluduntur potius a Concurfu, forsitan quod Massa Concurfus exsolutioni ejus quod ipsis debetur non sufficiat, qua tamen exclusione aufertur ipsis quidem jus e bonis concursui subjectis aliquid petendi, non autem liberat debitorem ab obligatione personali, qua iis constructus est, quippe quæ obligatio perpetuo durat, creditoribusque hac ratione exclusis largitur facultatem ex bonis debitori post consummatum Concurfum obvenientibus eundem debitorem ut sibi solvat, quod debet, adigendi. V. BEYER. in Diss. de incommodis Processus Concurfus §. 59. c. 6. X. de solut. SALGADO in Labyr. cred. P. 3. c. 16. n. 63. l. 3. ff. de Pact. quæ exsolvendi necessitas etiam hæredibus debitoris

B

toris

toris imposita est, qui tamen in terris Saxonis fruantur hoc beneficio, ut exhibita jurata specificatione ultra hereditatis vires ad alienum à defuncto contractum dissolvere non obligentur. Ubi & id monere haud abs re esse duco, creditores exclusos ab una massa Concurfus non simul exclusos esse ab altera. Fac enim debitorem in diversis provinciis bona immobilia possidere, tunc iis creditoribus qui in hac provincia frustra suam quarunt satisfactionem in alio territorio voti sui compotes fieri possunt.

§. XV.

Quemadmodum etiam aliis litigantibus non semper acquiescendum est in sententiis inter eos latis, sic etiam creditores impugnare possunt sententias in eorum præjudicium latis, nec enim remedia suspensiva in hoc processu genere denegantur. Appellatione igitur interposita sententiam designatoriam suspendere licet qua appellatione à superiore admissa causa ista quæ provocationi ansam suppeditavit, ad superiorem devolvitur, non vero in rege Concurfus, sed reliquæ causæ, quarum tot classes speciales & distinctæ collocantur, quot adsunt creditores diversi à iudice Concurfus interim recte disentiuntur.

§. XVI.

Aliis Processibus executio finem imponere solet, nec hæc executio in processu Concurfus exulat, desecit tamen modus exequendi in hoc processu receptus ab executionibus in aliis processuum generibus usitatis, non enim hic prius ad mobilia, denique ad immobilia, & tandem ad nomina sit progressus, prout ex Juris Romani, non vero Juris Saxonici Electoralis Sententia proceditur, sed potius & in Saxonia, & extra Saxoniam, hic exequendi modus in Concurfus processu prorsus ignoratur, in re tamen iudex singulorum Creditorum peculiarem debet habere rationem, eidemque incumbit, omnia bona ad debitorem spectantia intercedente subhastatione seu auctione publica distrahere, massam facultatum tum ex pecunia penes debitorem reposita, tum ex pecunia ex venditione

tione bonorum debitoris redacta, certam constituere, hosceque nummos inter creditores distribuere. Huic scopo assequendo plurimum inserviet, si iudex officii sui memor curam agat, ut per curatores bonorum bona debitoris rite administrantur, ab iis debito tempore rationes exigantur, & exacta plene discutiantur, ne ex mora vel negligentia creditoribus quicquam oriatur damni. Vid. WILDSVOGEL in Diss. de Processu Concurfus Creditorum in foro Saxonico rite formando th. 22.

§. XVII.

Creditis itaque ad liquidum perductis bonisque debitoris excussis deveniendum est ad Creditorum dimissionem, quæ dimissio fit per exsolutionem ejus; quod unicuique debetur, quam tamen exsolutionem necessario præcedere debet accurata quadam DISTRIBUTIO, quam vulgo DECRETVM DISTRIBUTIONIS, germanice den *Distributions-Abschied*/nuncupare solent. De quo Decreto distributionis jam verba quadam facere animus est.

§. XVIII.

Decretum vero distributionis quod stylo forensi elogio des *Distributions-Abschieds* condecorare solemus commodissime ita describi potest: quod sit accurata calculatio; qua intercedente iudex, coram quo Concurfus processus pendet, determinat computatque quibusnam Creditoribus, & quam ex parte, & quando, unicuique eorum e massa Concurfus satisfieri possit, quidque iisdem, nomine expensarum in utilitatem communem omnium factarum pro rata parte summæ accipiendæ sit detrahendum.

§. XIX.

Exhibita hac descriptione singulas ejus partes perlustrare haud incongruum erit, scilicet generis loco Calculationis terminus usurpatus fuit, quam locutionem nemo ægre feret, qui indolem hujus negotii pro eo ac par est expendit. Processus Concurfus creditorum gratia suboritur, citra varias expensas peragi nequit, ut enim istud iudicium universale suo exoptato gaudeat successu,

variis opus est mediis fini assequendo inservientibus, nihil iudex, nihil Curator litis, gratis expedire tenetur, administratio bonorum debitoris propter custodiam suam, propter subhastrationem, auctiorem, insignes sumtus deposcit, hi itaque sumtus imminuunt superflites debitoris facultates. Hisce tamen sumtibus nonnunquam massa concursus egregie consulitur, per subhastrationem enim & auctiorem pecunia redigitur ex venditione rerum massa scilicet Concursui subiectarum. Ex administratione praediorum fructus proficiscuntur venum exponendi, & sic pariter creditorum emolumentis cedentes. Per custodiam conservatur debitoris substantia relicta, ac cavetur, ne aliquam iacturam patiatur. Occurrunt itaque hic accepta & expensa, iudicis ergo est, utrumque horum creditoribus indicare, & non solum acceptorum, sed & expensorum, iisdem fidem facere. Qua opera defungitur mediante Decreto distributionis hoc enim sistit, & quid expensum, & quid acceptum. Iudex vero causa efficiens est Decreti huius, & quidem is iudex coram quo integer ventilatur concursus, & licet alias iudex, non semper ipsemet pronunciet, sed Jure-Consultorum Collegia desuper consulat, eorundemque informationem efflagitet, id tamen nunquam circa decretum distributionis usu venit, huic enim Decreto conficiendo ipsemet iudex citra praevium consilium Jure-Consultorum admovet manum, quumque unius debitoris ergo varii per sepe Concursus existant, scilicet quando bona eius in variis dispersa sunt territoriis, indeque plures emergunt massa, tot peculiararia dantur distributionis decreta, quot peculiarares sunt massa.

§. XX.

Præcipuum vero caput huius Decreti absolvitur accurata dispectione quibusnam creditoribus satisfieri possit. Sententia designatoria, locatoria & declaratoria, praescribunt iudici normam quamnam ratio formandae distributionis hac ex parte ab eodem ineunda sit. Priusquam

quam enim ad Decretum hoc transitus fit sententiæ loca-
torix designatoriæ vires rei judicæ nactæ præsupponun-
tur. Hæc sententiæ tanquam Cynosuram respicere de-
bet Judex, nec ulli, cui in hac sententiâ aliquid denega-
tum id attribuere potest, nemini etiam jus ex sententiis
hisce quæsitum auferre par est. Quare conficitur exin-
de, eodem ordine creditores se in decreto distributionis
quò in sententiis designatoriis excipere, unde eadem clas-
ses, quæ in sententiis designatoriis attenduntur, ad un-
guem in decretis distributionum observandæ sunt. Tan-
tum itaque abest, ut judex classes creditorum jam forma-
tas aliqua ex parte turbare, aut in veritatem creditorum
inquirere possit, ut potius in Decreto hoc distributionis
nudum executorem tantummodo eorum agat, quæ in Sen-
tentiis designatoriis continentur. Nulla itaque quæstio
juris hoc Decreto decidenda, sed solummodo quæstio
facti, nam de eo quærere fas est, quisnam Creditorum pro-
modulo facultatum relictarum & quousque aliquid per-
cipere queat. Proinde Decretum distributionis faculta-
tem percipiendi assignat Creditoribus, abstinere vero pro-
fus ab assignandis juribus, quippe quæ jam omnia decisâ
elucescere debent ex sententiis designatoriis. Nulla enim
jura assignat, sed tantummodo modum fructu juris quæsitum
potiundi, & antè judicata exequendi.

S. XXI.

Quò vero omnia eo accuratius procedant, judici in-
cumbit in formando distributionis Decreto attendere ad
qualitatem bonorum, non enim omnia bona in custodia
debitoris reperta singulorum creditorum satisfactioni ap-
plicanda, sed potius & qualitates debitorum & qualitates
creditorum secum invicem accurate conferendæ. Quem-
admodum itaque alii creditores feudales, alii vero allo-
diales existunt, sic & pecunia redacta ex bonis feudalibus
tantummodo creditoribus feudalibus, ex allodio vero re-
ducta creditoribus allodialibus cedit. Præprimis beneficii
separationis habenda est ratio in iis scilicet visionibus in

quibus alias hoc beneficium locum sibi vindicat, unde si pater as alienum contraxerit, filius pariter, & utriusque facultates creditis omni ex parte exsolvendis non sufficiant, filius vero patri hæres existat, adeoque Concurfus creditorum respectu utriusque excitetur, tunc separanda sunt bona filii & bona patris, & contracta à patre debita etiam Chirographaria & nullo privilegio munita filii creditoribus, si vel maxime isti sibi hypotheca anteriori prospexerint præferuntur. *l. r. §. 3. ff. de separ.* quippe regula ista, qui prior tempore potior jure solummodo vim suam exerit, si cum uno eodemque debitore res sit, non vero si cum pluribus. Hæreditarii vero creditores tantummodo ad hoc beneficium separationis confugere possunt. *l. r. §. 1. ff. de separ.* non nisi vero Chirographarii eodem opus habent, dum hypothecariis satis subvenitur ad actione hypothecaria, SANDE *l. 3. tit. 12. desin. 17.* & ipsi Chirographarii excidunt hoc beneficio, si fidem secuti fuerint hæredis cautione, aut usuris animo novandi acceptis ab hærede. Petita vero separatione à quibusdam creditoribus hæreditariis, & reliqui creditores hæreditarii tanquam litis consortes licet separationis non esflagitaverint beneficium commodi tamen ex eodem proficiscens sunt participes. BRVNNEMANN. *ad l. r. §. 16. ff. de separ. n. 27.* Excluditur tamen hoc beneficium separationis in feudis, quippe in iis hypotheca rite constituta suo collocantur ordine, sive à defuncto, sive ab ejusdem hærede constituta, omni neglecta separatione. Vid. CARPZOV. *P. I. Dec. 73.* BRVNNEMANN. *ad l. r. n. 3. ff. de separ.*

§. XXII.

Nec vero sufficit determinare in Decreto distributionis quibusnam creditoribus satisfieri possit, sed & speciatim subjungendum ex quam parte, aut quantam summam vice solutionis unusquisque consequatur. Quotidiana nimirum comprobat experientia superstites debitoris facultates plerumque esse tam tenues & exiguas, ut nequidem creditis prærogativa quadam conspicuis integris
ex

ex solvendis sufficiant, prerogativa vero quam unus Creditor præ altero sibi vindicat, & talem prerogativam solutionis operetur, ut quicquid superest, suæ satisfactiōi applicari debeat, licet posteriori creditori nihil relinquatur, persæpe contingit, ut posterioris Creditoris insigni cedat solatio si eidem solutione partis crediti sui succurratur. Quum vero Decretum distributionis unumquemvis creditorem edocere debeat, an integram sibi debitam summam, an partem solummodo, an vero nihil consequatur, iudex munere suo hic rite defungitur, si in Decreto distributionis insimul indicet ipsam summam cujus exsolutionem admittit, massæ Concurfus modulus.

§. XXIII.

Sed non solum determinatio summæ cuius creditori exsolvendæ ideo necessaria est, quia Creditores anteriores posterioribus persæpe solutionis media præcipiunt, sed & quia haud rarò pendente Concurfu & antequam Sententia designatoria vires rei iudicatæ nacta sit, iudex partem crediti exsolvit, opus itaque est indicare in Decreto distributionis quantitatem residuæ summæ præstandæ etiamnum creditori. Variæ hic emergunt quæstiones, primo enim excutiendum an hæc gratificatio & representatio solutionis iudici permittitur. Secundo quamnam imputatio pecuniæ in antecessum solutæ adhibenda sit, scilicet an in sortem, an in usuras, peragenda, quæ distincte exequenda sunt.

§. XXIV.

Quod attinet primo loco propositam quæstionem regulariter facultas hæc gratificandi iudici merito denegatur, ac gratificatio ista ejus cedit periculo, unde iudici, qui creditoribus posteriori loco collocatis proprio motu solvit, si ad eos Massæ Concurfus non pertingat, necessitas imposita est, pecuniam tempore distributionis reparare, aut ex propriis facultatibus restituere. Factum enim iudicis nulli præjudicio cedere debet creditoribus potiori jure gaudentibus, nec subeunda sunt iis ista molestia, ut solummodo
per

per gratificationem à posterioribus creditoribus per peculiarem conditionem repetere teneantur, sed iudicem adigunt ut ipsemet refarciat damnum ipsis per anticipatam solutionem datum. vid. suprà laudatus BEYERVS in *dissert. de incommodis quibusdam Concurfus Creditorum §. 57.* Tuto tamen & absque omni periculo iudex gratificatione hac defungitur, si bona debitoris anterioribus quoque creditoribus ad solutionem sufficiant. *l. 6. §. fin. ff. de rebus auct. Judic. possid.* RICHTER. *de Privileg. Creditor. c. 1. n. 47.* Eadem gratificatio permessa cum creditori solum de cuius prælatione & jure potiori notorie constat, idque multo magis obtinet, quando singularis pietatis ac misericordiæ ratio id suadet, quando mercenariis, liberis prioris matrimonii, quo alantur, ante sententiam designationis in rem judicatam transeuntem, quicquam prælitum, quod posteriores creditores, ob cessantem injuriam, impedire nequeunt. MEVIUS *P. 6. Dec. 391.* Atque id etiam locum habet cum domino vindicanti rem extantem, eodem Dominio probato, restituitur. *l. 5. §. 8. 17. 18. ff. de tributor. act.* Pariter antequam designationis Sententia vires rei iudicatz nanciscatur interdum solvere licet, uni ex creditoribus, si idoneam cautionem in casum quo potiores creditores extiterint, de restituendo præstet, *a. l. 52. §. fin. ff. de pecul. ut hoc modo & securitati solventis & creditoris prospiciatur, a. l. 31. §. 1. ff. de pos. judiciumque quod satisfatio nem negligendo litem quodammodo suum fecisse dicetur, non in periculum incidat. a. l. 1. §. 5. ff. de Carbon. Edict.* vid. MENCKENII *Tract. Synopt. Proc. Tit. XLI. §. 8.*

§. XXV.

In terris Saxonis eadem obtinent, & in Saxoniam Electorali in simul injungitur. *Ord. Proc. recogn. Tit. XLI. §. 6.* quamprimum intuitu locationis nonnullorum creditorum res iudicata impetrata, iis qui hujusmodi sententiam & liquidum pro se nacti ex deposito solidum aut partem quantitatis tradita solvere; Atque, si eos alii quorum credita locata nondum in rem judicatam transferunt, aut ad liquidum

dom redacta sunt, ordine præcedant, tantum, quantum ad eorum satisfactionem requiritur reservare primisque summam quam expensâ pro rata probabiliter conficient deducere.

§. XXVI.

Secundo loco excutiendum est, quomodo imputatio pecuniæ solutæ sit peragenda, an nimirum in sortem, an vero in usuras. Priusquam hæc quæstio decidatur de eo certe constare debet, an fors & usuræ in Concursum creditorum eodem censeantur jure, adeoque in eadem classe collocandæ. Primo Juris civilis, deinceps Juris Saxonici, Sententia sub Examen vocabitur. Juris civilis sententiam obscuriorem propemodum reddunt variæ DD. Sententiæ. Occurrunt enim quidam, qui etiam in Concursum creditorum nullam inter sortem & usuras constituendam differentiam arbitrantur, existimantes usuras cum sorte etiam ubi cæteris plene de sorte satisfieri non possit, eodem jure & ordine gaudere, huic sententiæ addicti sunt MEVIUS P. 8. Dec. 464. n. 1. NEGVSAANT. de pign. p. 5. membr. 2. n. 9. 10. MINDAN. de process. l. 3. c. 21. n. 19. MANTICA de tacitis & ambiguis convent. l. 1. tit. 22. n. 32. GRATIANVS Dissert. for. c. 730. n. 19. Præsidia sententiæ suæ reponunt primo in l. 18. ff. qui pot. in pign. §. l. 9. §. ult. ff. de pasc. Secundo quod prior tempore in sorte idem etiam esse debeat respectu usurarum, cum accessorium sequatur naturam sui principalis, usuræ vero induant naturam accessorii, fortis scilicet, quippe usurarum obligatio accederet obligationi principali, inde illas nancisci fortis conditionem, ac eodem cum illa censi jure, & quod in sorte constitutum esset, idem & in usuris obtinere. Tertio sorti cum usuris tam arctam intercedere connexionem, ut si in eodem libello peterentur, eadem quoque sententia definitiva comprehendenda essent. Quarto attendendam hic esse unitatem obligationis primordialis, atque individuitatem pignoris ob quam qui prior tempore etiam potior jure esset, ut posterior sibi nihil juris vindicare posset, antequam
C
priori

priori plene fit satisfactum. *l. §. 3. 10. C. qui pot. in pign.* Ut adeo si in pignore posterior contra priorem jus suum firmare velit, priori debitum offerre teneatur. *l. all. §. C. cod. alias prior prerogativa suæ tantum fructum perferentisceret, ut nihil referret, etiamsi posteriores creditores, si prioribus de usuris satisfieret, forte carere cogerentur. Quinto creditorem priorem jure suo utentem alteri nullam inferre injuriam, sed petere solummodo id, quod ex justitia commutativa præscripto deberetur.*

§. XXVII.

Alieni tamen sunt ab hac sententia COLERVS *de Proc. exec. p. 1. c. 10. n. 116.* CÖPPEN *Dec. 28. n. 11.* BRUNNEMANN. *ad l. 18. ff. qui pot. in pign.* RICHTER *de jure & prio. cred. c. ult. n. 38. & seq.* SCHILT. *Exerc. ad ff. 35. §. 7.* Singuli asserentes, usuras demum post exsolutam sortem omnium creditorum deberi; Reddunt sententiæ suæ hanc rationem, quod eo casu, quando facultates debitoris impares essent satisfactioni omnium Creditorum, creditor prior quoad usuras lucri captandi desiderio duceretur, posterior autem quoad sortem allaboraret de damno evitando, quare posteriori prospiciendum, ne per usurarum prelationem prorsus excluderetur. Nec enim eodem jure censenda essent credito suo defraudari, & lucri cujusdam non fieri participem, *l. f. §. 2. C. de Codicill.* magisque favendum esse repetitioni quam adventitio lucro *l. 41. ff. de R. I. Ad legem vero 18. ff. qui pot. in pign.* sibi gravissime obstantem reponunt, eandem esse restringendam ad contractum annuorum reddituum, pariter ad usuras fidejussorio nomine jam solutas, quæ fidejussoribus loco interesse cum sorte pariter adjudicarentur.

§. XXVIII.

Mea sententia ea est incedendum via, ut nimirum distinctionis habenda sit ratio inter diversorum debitorum, & inter unius ejusdemque debitoris creditores. Priori præstructo casu, si sint diversorum debitorum, nempe defuncti ejusque hæredis creditores, demortui creditores bene-

beneficio separationis impetrato tanta pollent prioritare, ut etiam tanquam Chirographarii potiores sint omnibus creditoribus haredis hypotheca aut alio quodam privilegio munitis & respectu sortis, & respectu usurarum. Posteriori vero casu praestructo scilicet si Creditores unius ejusdemque debitoris existant, pignus taxative tantum pro sorte constitutum contradistinguendum est pignori citra taxationem obligato. Hypotheca intercedente particula taxativa pro sorte tantum constituta, exulat omnis prerogativa usurarum, cum ex conventionem solum pro sorte, cui accessit, obstringatur. Sin vero pignus citra hujuscemodi taxationem obligatum reperitur, iterum distinguendum est, an bona debitoris ad exsolutionem aëris alieni sufficiant, nec ne. Si sufficiant usura & fors eadem gaudent prerogativa. Sin vero non sufficiant, ad exsolutionem usurarum demum deveniendum est, si respectu sortis unicuique creditori satisfactum. Quæ sententia congruit æquitati, nec adversatur legibus juris Romani, *lex enim 18. ff. qui pot. in pign.* non liquido probat sententiam contrariam, utut enim ex legis hujus præscripto Lucius Titius in omne quod ei debetur & sic etiam propter usuram potior esse dicatur, attamen utrum alterius sorti an usuris tantum præferatur ibidem plane non deciditur, quare in hac lege quæstio ista, an prior Creditor etiam usurarum nomine posterioribus creditoribus præferendus sit, quidem excutitur, quomodo vero hac gaudeat prerogativa, an scilicet conjunctim quoad sortem, & usuras simul, an separatim prius quoad sortem, & postmodum quoad usuras, & an etiam in casu ubi bona aliorum exsolutioni imparia deprehenduntur quoad usuras sorti posteriorum præferatur prorsus non dirimitur. Quemadmodum vero ad Judicis officium spectat leges paululum obscuriores ex æquitate interpretari, sic & lex modo allegata suadente eadem æquitate ita interpretanda, ne prior Creditor lucrum quærat, aut locupletior fiat, cum alterius damno, locupletior vero is fieri censetur, qui non reddi-

tur pauperior. l. 47. §. 1. ff. de Solut. Redderetur itaque lo-
cupletior, si usuras cum dispendio alterius sortis acquire-
ret. Nec repugnat huic sententiæ l. 9. §. ult. de pact. Li-
cet enim ibi perhibeatur summæ etiam applicandas esse
usuras, exinde tamen ad prærogativam usurarum nullum
ducitur argumentum, applicatio scilicet usurarum ad sum-
mam in lege modo allegata plane ex alia ratione proficis-
citur, nimirum in l. 8. ff. de pact. monetur: quod major
pars creditorum, vel qui majorem partem creditæ pecu-
niæ habet, paciscendo cum debitore minori parti præjudi-
care possit. In subsequenti lege 9. disquiritur, quomodo
major pars constituatur, tum ratione plurium persona-
rum unam eandemque rationem habentium, tum ratione
plurium summarum, atque postmodum adjicitur, quod
summæ quoque applicare debeamus usuras, quare in hac
lege de prærogativa usurarum nullus est sermo. Accesso-
rium imitatur alias indolem sui principalis, sed regulæ
huic suum decedit robur, quando accessorii diversa est
ratio ac principalis, præcipue, quando in principali agitur
de damno vitando, in accessorio vero de lucro captando.
MENOCHIVS *Consil. 58. cap. ult. GAILIVS lib. 1. de pace pu-
blica cap. 5. n. 26.*

§. XXIX.

In terris Saxonis res ita decisa est, usuræ in Concur-
sibus creditorum, excepto judiciali Consensu ad sortem
haud restricto, post omnes demum sortes sine distinctio-
ne pro ratâ præstantur. Postquam vero sententia desi-
gnationis in rem judicatam transit creditori cujus credi-
tum pro liquido declaratum est, etiamsi passus prioritatis
nondum plenarie expeditus sit, interesse rei judicatæ una
cum sorte suo ordine solvitur. *Ord. Proc. Sax. Elect. recogn.
Tit. L. §. unic.*

§. XXX.

Ex iis vero, quæ huc usque in medium allatæ sunt de
prærogativa usurarum dependet decisio quæstionis, an im-
putatio pecuniæ per gratificationem a iudice soluta in sor-
tem,

tem, an in usuras, facienda, aut enim iudex in antecessum exsolvit creditori non nihil de pecunia debita, & quidem tali creditori, qui usuras tunc demum exigere potest, quum omnium creditorum fors fuerit soluta, tunc in fortem solutum imputare fas est. Vid. STRYCKII *Annot. ad Lauterb. lib. 46. Tit. 3. verb. ante omnia.* Aut iudex repræsentat solutionem ei cui fors & usuræ in eadem debentur classæ, tunc iterum distincte procedendum scilicet, an integra fors exsolvatur, an vero solummodo pars sortis, sin integra fors exsolvatur, expirat jus petendi usuras, forte enim exsoluta, sublata est obligatio ad usuras præstandas. Vid. STRYCKII *Caut. Contract. Sect. 4. cap. 1. §. 1.* Sin vero pars tantummodo sortis, creditori præteritur, tunc pecunia simpliciter soluta in usuras computanda. l. 5. §. 2. ff. de solut. Vid. PET. MÜLLERI *Diss. de solutione minoris summe in deduct. majoris cap. 4. tb. 4. it. l. i. Cod. de solut.* Nisi disertis verbis creditor in quietantia deluper data professus fuerit, se accipere pro forte. Vid. FREYERVS *de solut. cap. 12. n. 35.* Secus tamen res sese habet, si Creditor in eadem quietantia confiteatur, se acceptare solutionem in fortem & usuras, tunc enim non obstante ordine scripturæ prius in usuras exsoluta pecunia imputanda est, licet enim ex ordine scripturæ præsumatur ordo intellectus, cessat tamen hæc præsumtio, si alia mens jure præsumatur, l. 5. §. 2. § 3. l. 6. ff. de solut. l. 3. C. de solut. MÜLLER *ad Struv. Exercit. 47. tb. 74. Lit. Z.* Subjungendum hic erit, distributionem hanc massæ bonorum debitoris instituere Judicem motu proprio, & non auditis prius partibus. Olim factam hanc distributionem iudex singulis creditoribus mediante notificatione generali perlostrandam & subscribendam transmittere solebat, prout testatur B. BARTHIVS *in Hodog. for. c. 3. §. 26.* Hodie vero hosce mores migrare solent iudices, in more quippe ipsis positum est, distributionem hanc pariter absque prævia causæ cognitione conficere. Hac contexta Terminum solemni publicationi præfigere, & in hoc Terminum

istud Decretum æque ac sententias publicare. Haud in-
gratum Lectori Benevolo futurum esse confido, si exem-
plum aliquod Decreti distributionis histerem, quale haud
ita pridem oculis meis usurpare mihi licuit.

Distributio

Derer in W. D. ad Massam Concurfus gekommenen
Gelder, und zwar von denen dem Debitori alleine zuständi-
gen Vermögen.

1850. Ehl. = = aus den Subhasta verkaufften Garten.
991. Ehl. 6. gl. 9. Pf. von 1835. Ehl. 17. gl. zur Hochlobl. Steuer-
Einnahme hievon eingeleihenen Capital von Oster-Messe
1718. bis dahin 1727. verfallenes Interesse.
100. Ehl. 8. gl. 6. Pf. pr. Cent Capital, so aus denen Garten-
Meublen vermittelst der Auction gelöst worden.
71. Ehl. = = vor die Orangerie.
84. Ehl. = = vor dergleichen.
80. Ehl. = = vor die Pferde.
22. Ehl. 12. gl. 11. Pf. von einem zur Hochlobl. Steuer-Einnahme
hievon eingeleihenen Capital an 166. Ehl. 22. gl. 10. Pf. er-
hobenes Interesse.
7. Ehl. 13. gl. 6. gl. dergleichen, so nach wieder zurück bezahlet
144. Ehl. Oster-Messe 1719. von denen rückständigen Cap-
ital derer 22. Ehl. 22. gl. 10. Pf. bis Michael-Messe 1724. ge-
fällig gewesen.
9200. Ehl. = = so vor das subhasta erstandene Wohn-Haus
bezahlet worden.
Hiervon sind in Neu-Jahr-Messe 1717. bis Michael-Messe 1724.
zur Hochlobl. Ober-Steuer-Einnahme eingeleihen worden
9129. Ehl. 7. gl. 6. Pf. und darvon
4245. Ehl. 2. gl. 9. Pf. an Interessen à 6. pro Cent diese Zeit
über erhoben worden, von Neu-Jahr 1717. bis Michael 1724.
1900. Ehl. = = Capital aus denen verauctionirten Haus-
Meublen, worvon zur Hochlobl. Steuer-Einnahme 1859.
1. gl. 6. Pf. als zinsbares Capital gegen 6. pro Cent ein-
geliehen.

741. Ehl. 11. gl. 8. Pf. bis Michael-Messe 1724. von Neu-Jahr-Messe 1717. verfallenes Interesse, weisn 100. Ehl. zu H. B. D. Concurs-Massa gehörig.
115. Ehl. 6. gl. vor einige verfestete und nicht wieder eingelösete, nachgehends aber verauctionirte Tuch-Waaren, worvon in der Oster-Messe 1719. 97. Ehl. 12. gl. eingeliechen, und an Interessenten
43. Ehl. 6. gl. 8. Pf. bis Oster-Messe 1727. erhoben worden.
807. Ehl. 22. gl. so dem Debitori aus J. M. G. Concurs zuge-theilet, und ad massam geliefert worden.

20259. Ehl. 18. gl. 3. Pf.
So viel aber

II.

- Die mit des Debitoris Sohn H. B. D. gemeinschaftlich ge-führte Handlung betrifft, so bestehet selbige in nachfol-genden Posten:
212. Ehl. " " sowohl gethaner Vorschuf von J. B. auf als lerngnädigsten Befehl wieder erstattet, und ad massam gege-ben worden.
57. Ehl. 1. gl. 6. Pf. erhobene Interesse von 106. Ehl. 12. gl. 8. Pf. so Oster-Messe 1718. bis dahin 1727. zur Hochlöbl. Ober-Steuer-Einnahme eingeliefert worden.
940. Ehl. 23. gl. 3. Pf. so der Handels-Diener N. G. von aller-hand Münz-Sorten als eingehobene Handels-Schulden übergeben.
100. Ehl. dergleichen.
14243. Ehl. 20. gl. 9. Pf. so aus denen verauctionirten Tuch-Waaren gelöset worden.
5993. Ehl. 12. gl. 3. Pf. von einem an 13340. Ehl. 21. gl. 3. Pf. zur Hochlöbl. Steuer-Einnahme eingeliechenes Capital bis zur Michaelis-Messe 1724. eingehobenes Interesse.
39. Ehl. 4. gl. 3. Pf. so an allerhand doch nicht jedes Orts gültigen Münz-Sorten unter der Post derer 940. Ehl. 23. gl. 3. Pf. befindlichen und nach dem Werthe, da sie geschlagen, als Zu-wachs hieher gebracht worden.

21586. Ehl. 14. gl. "

Wor-

Worbey iedoch zu gedencken, daß vermöge allergnädigsten Befehls fol. 6. Vol. sub C. J. D. R. von denen Handlungs-Effekten 500. Thl. als ein Depositarium ausgezahlt werden müssen, und verbleibet also nach Abzug dieser Post in der Handlungs-Massa

21086. Thl. 14. gl.

Wie viel aber einem jeden Conforten darvon zu seinem Antheil gehörig gewesen, hat man, weil die Debitores bey ihrem Austritt die Handlungs-Bücher und andere zur Societät gehörigen Documenta mit sich genommen, auch die Handels-Diener dieses Puncts halber keine Wissenschaft gehabt, keine gegründete Nachricht erlangen können, inzwischen aber H. W. D. dem ältern von besagter Handlung zwey Drittheil 14057. Thl. 17. gl. 4. Pf. H. W. D. dem jüngern hingegen nur Ein Drittheil an 7028. Thl. 20. gl. 8. Pf. zugetheilet; Und beträgt also nach diesem Prassupposito H. W. D. des ältern Massa

34317. Thl. 11. gl. 7. Pf.

Alldieweil aber der Conkurs noch hin und wieder auffsteigende Schulden und andere ansehnliche Forderung hat, als werden zu Bestreitung derer diesfalls erfordernten Unkosten vorieho 333. Thl. 8. gl. in Massa behalten, welche gleich wie sie dem letzten Herrn Percipienten anieho abgeben, also demselben von denjenigen Geldern, so am ersten wiederum ad Massam kommen, vergnügt werden sollen.

Hiervon nun sollen haben:

post Class. I.

50. Thl. 3. gl. 9. Pf. Herrn J. H. L. und Conf. ex Judicato fol. 147. Vol. IV.

In Class. III.

37. Thl. 13. gl. = Accis Abgaben E. C. Hochw. Raths allhier fol. 45. Vol. 3.

In Class. IV.

5984. Thl. 9. Pf. Capital E. D. v. S. vermöge stillschweigenden Pfandes vom 13. April. 1694. und fol. 25. Vol. I. ex Judicato fol. 47. & 411. Vol. I.

4132. Thl. 13. gl. = verfallenes Interesse von Michael-Marcff 1714. bis den 7. Julii 1728. also auf 13. und drey Viertel Jahr.

7826.

7826. Ehl. 10. gl. 9. Pf. Capital M. D. ex Judicato fol. 55. a. & 404. Vol. III. ex jure hypotheca a tempore illationis de ao. 1703. den 1. Maji ao. 1705. j. fol. 382. Vol. II.

4588. Ehl. 20. gl. 6. Pf. verfallenes Interesse nach der Ausrechnung sub A.

12415. Ehl. 7. gl. 3. Pf.

post Class. IV.

2525. Ehl. Capital Se. Magnif. der Herr Hof-Rath und Hochverdiente Bürgermeister, Herr G. L. ex jure cesso D. M. S. Vormundschafft-Nests, vermöge stillschweigen der Verpfändung de dato den 30. Aug. 1706. ex judicat. fol. 379. Vol. III.

1832. Ehl. 17. gl. 6. Pf. auf 14. Jahr 6. Monath 6. Tage vom Neu-Jahr-Marczt 1713. bis 7. Julii 1728. verfallenes Interesse.

4357. Ehl. 17. gl. 6. Pf.

In Class. V.

6480. Ehl. Capital Tit. Herr Hof-Rath D. J. E. R. ex Jure cesso seines Herrn Vaters, Tit. Herrn Baumeisters J. E. R. vermöge judicati fol. 47. 377. 378. Vol. III.

859. Ehl. 19. gl. 6. Pf. zum Interesse vom Neu-Jahr-Marczt 1715. bis 7. Jul. 1728. weiln die Massa nicht weiter zureicht.

7339. Ehl. 19. gl. 6. Pf.

Summa Summarum 34317. Ehl. 11. gl. 7. Pf.

Nachdem aber auch nachfolgende Unkosten bey diesem Concurs aufgewendet worden, welche nur denenjenigen, so zur Perception gelangen, abzukürzen, und selbige in nachfolgenden Posten bestehen, als nehmlich:

165. Ehl. 13. gl. 4. Pf. Depositen } Gebühren pro rata.

82. Ehl. 18. gl. 8. Pf. Haupt-Buchs. }

6. Ehl. 11. gl. 10. Pf. Signatur- und Copial-Gebühren bey Auszahlung derer Interessen aus der Hochlöbl. Ober-Steuer-Einnahme.

1. Ehl. pro subhaft. general. des Hauses und Garten.
840. Ehl. 6. gl. 4. Pf. an Obsignations- und Inventur-Gebühren

D

ren

- ren allerhand Ausgaben bey der Auction, deren Waaren und Mobilien, wie nicht weniger an Keller und Niederlage im grossen Fürsten-Collegio und Paulino.
5. Thl. 10. gl. = dem Marsch-Ställer vor Fütterung.
12. Thl. 12. gl. = vor eine verauctionirte und hernach vindicirte Tuch-Presse, davon das Kauff-Geld wieder zurück gegeben worden.
4. Thl. 21. gl. 9. Pf. Unkosten bey Zurückbezahlung derer Steuer-Capitalien, zu zwey Dritteln.
24. Thl. dener beyden Handels-Dienern R. G. und J. C. R. von denen Creditoribus ausgemachtes Salarium zu zwey Dritteln.
96. Thl. = = dergleichen dem Buchhalter J. C. vi judicati fol. 40. Vol. III. ir. fol. 283. cirat. Vol. zu zwey Dritteln.
17. Thl. 8. gl. 2. Pf. Eidem hiervon verfallenes Interesse vom 11. Octobr. 1715. bis 22. Maji 1719. da er das Capital ex Massa erhalten.
97. Thl. 2. gl. 4. Pf. Contribution vom Hause pendente Concursu & administratione.
32. Thl. 3. gl. = Land-Steuer.
19. Thl. 3. gl. = Schoß.
2. Thl. 17. gl. 4. Pf. Erbzinß.
7. Thl. 16. gl. = Fix-Accise vom Garten.
2. Thl. = = Opfer und Wächter-Geld.
129. Thl. 8. gl. = dem Coratori litis, an zuerkannten Gebühren, befrage der Liquidation sub B. pro rata.
16. Thl. 16. gl. = so bey Eintreibung derer aus M. G. Concurs habenden Forderung vor des Debitoris Advocatum Urthel-Gelde und Gerichts-Gebühren aufgewendet werden müssen.
303. Thl. 11. gl. 9. Pf. nach Abzug 50. Thl. zu H. W. D. des jüngern Massa an Verlag, Urthel-Geld und Gerichts-Gebühren nach der Liquidation sub B. B. squ. fol. 49. seqq. & fol. 54. Vol. sub A. pro rata.
18. Thl. 9. gl. = nach Abzug 5. Thl. 18. gl. Insinuations-Gebühren fol. 53. Vol. sub A. pro rata.
6. Thl.

6. Ehl. = besage der Liquidation, sub J. fol. 52. Vol.
 sub 2.
 6. Ehl. = Const. Massa, die Deposita durch zu gehen, zu
 extrahiren, und unter gewisse Capita zu bringen.
 6. Ehl. = vor Berfertigung der Distribution.
 = 12. gl. = solche zu mundiren.
 = 4. gl. = Stempel-Pappier.
 = 8. gl. = pro publ. & regl.
 1. Ehl. 16. gl. = vors. Angeben in Termino.
 = 1. gl. Stempel-Pappier zum Patent.

Und sollen

Demnach	haben	geben aber zum Unkosten	bekommen also
1) Herr J. H. L. und Conf.	50. = 3. = 9.	2 = 12 =	47 = 15 = 2
2) E. E. Rath's resti- rende Accis-Ein- nahme	37. = 13. = =	2 = = =	35 = 13 = =
3) Jungfer E. D. v. S.	10116 = 22 = 7	560 = 13 = 8	9556 = 8 = 11
4) Fr. M. D.	12415 = 7 = 3	688 = = 7	11727 = 6 = 8
5) Se. Magnif. Herr Hof-Rath u. Bür- germeister Herr G. L. ex jure cesso D. M. S.	4357 = 17 = 6	252 = 18 = =	4104 = 23 = 6
6) Tit. Herr Hof- Rath D. J. E. K. ex Jure cesso seines Herrn Vaters, Hn. Baumeisters J. E. K.	7339 = 19 = 6	402 = 11 = 9	6937 = 7 = 9
	34317 = 11 = 7	1908 = 8 = =	32409 = 3 = 7

Worbey annoch zu erinnern, das zwar Tit. den Herrn Hof-Rath K.
 6937. Ehl. 7. gl. 9. Pf.
 zugetheilet, weils aber obangeführter massen 333. Ehl. 8. gl. anieso
 D 2 bey

bey der Massa behalten werden, die künfftigen Unkosten damit zu bestreiten, als bekommt er gegenwärtig 6603. Thl. 23. gl. 9. Pf. Dagegen hat er deren Restitucion von den nechst einkommenden Geldern zu erwarten. Wie denn auch diejenigen nach ihme loeirten Gläubiger von denjenigen, so künfftig annoch ad Massam kommen wird, ihre Befriedigung zu erhalten haben.

A.
Frau M. D. hat in ihres Ehe-Mannes Credit-Besen an Capital zu fordern

7826. Thl. 10. gl. 9. Pf.

Ferner hiervon verfallene Interessen, als:

	Thl.	gl.	Pf.
7826. Thl. 10. gl. 9. Pf. vom 7. Octobr. 1714. als an welchem der Debitor verstorben, bis den 22. Dec. 1717. da Frau Wittbe auf Abschlag des Capitals 500. Thl. erhoben,	1255.	11.	9.
Von 7327. Thl. 10. gl. 9. Pf. vom 23. Decembr. 1717. bis den 19. Aug. 1720. da sie 500. Thl. auf Abschlag des Capitals erhalten,	1003.	7.	7.
Von 6826. Thl. 10. gl. 9. Pf. Capital vom 19. Augusti 1720. bis den 18. Sept. 1721. da sie 300. Thl. in fernern Abschlag empfangen,	369.	18.	3.
Von 6526. Thl. 10. gl. 9. Pf. vom 18. Sept. 1721. bis den 14. Sept. 1722. da sie abermahl 500. Thl. in Abschlag des Capitals erhalten,	322.	16.	8.
Von 6026. Thl. 10. gl. 9. Pf. vom 14. Sept. 1722. bis den 18. Dec. 1723. da sie wieder 600. Thl. erhoben,	379.	17.	5.
Dergleichen von dem Ueberrest an 5426. Thl. 10. gl. 9. Pf. vom 18. Dec. 1723. bis den 7. Julii 1728.	1257.	20.	10.

§. XXXI.

De forma Decreti Distributionis huc usque sollicitus fui, ad effectus ejusdem jam deproperare liceat. Inter effectus istius à nonnullis connumeratur, quod nimirum æque ac alia sententiæ in rem judicatam transeat, quare ex opinione istorum is cui gravamen aliquod hoc Decreto illa-

illatum remedio quodam suspensivo vires rei iudicata remorari deberet, aut si decendum praterlabi pateretur nullo remedio huic gravamini tollendo medelam afferre posse. Fingunt itaque si Judex pecunias per gratificationem solutas non prout par erat in usuras, sed in sortem impu-
tasset, ac talem imputationem decreto distributionis inferuisset, quæ unius creditoris cederet præjudicio, iste vero remedio suspensivo adversus talem sententiam intra decendum uti negligeret, tunc omni facultate decretum hoc impugnandi excideret. Ego vero alienissimus sum ab eorum sententia, potius existimo nullo jure cautum, hoc Decretum prout hodie istud ipsum fertur vires rei iudicata nancisci posse. Causæ quæ me ad hanc opinionem amplectendam adducunt eo redeunt.

§. XXXII.

Nullus actus à iudice susceptus vires rei iudicata consequitur, nisi qui sententiæ elogio condecorari meretur. Sententiæ nomine definitiva solummodo intelligebatur, cætera Mandata, iustus, aliæque ad directionem processus necessaria interlocutiones audiebant, quibus tamen sententiæ denegebatur vigor, ac rei iudicata virtus, l. 3. §. 1. ff. de Offic. præfecti vigiliæ. l. 17. C. ex quib. caus. infam. l. 19. C. eod. l. 2. ff. de appell. recip. Jus Canonicum tamen promiscue hæc usurpat voces, cui natales suos debet, distinctio ista inter sententiam interlocutoriam & definitivam. Definitiva nuncupatur quæ finem controversiis pronuntiatione iudicis imponit, scilicet vel condemnatione, vel absolutione. l. 1. ff. de re jud. Interlocutoria vero, qua punctus incidens tantum determinatur & deciditur, ut remoto hoc obstaculo ad definitivam perveniri queat. Differebat olim ab hoc Decretum Prætoris, quod extra ordinem à Pratore in causis extraordinariæ perfectionis ferebatur, & ita sententiæ definitivæ vim sortiebatur, ac in rem iudicatam transibat. l. 2. ff. de re jud. Unde ab eodem appellabatur l. 7. §. 2. ff. de minor. vel provocacione

catione pratermissa dabatur propter rerum judicatorum auctoritatem. *l. 65. §. 2. ff. ad Sci. Trebell.*

§. XXXIII.

Ex juris Romani itaque sententia insigne intercedebat discrimen inter interlocutiones & sententias, quod potissimum viribus rei iudicata absolvebatur, quippe qua vires non tribuebantur interlocutionibus, Praetor enim eas prorsus revocare poterat, idem Jus Canonicum recepit, adeoque qualenam iudicium ferendum sit hodie ex natura interlocutionum antiqua & hodierna aestimandum est. Dicebantur interlocutiones iustus, Mandata, aliaque Decreta, qua causam principalem non definiebant, sed viam tantum ad decisionem causae principalis preparabant, & qua ad directionem processus pertinere videbantur determinabant. Atque haec interponebantur non semper audito altero, nec causa plene cognita, sed prout iudici aequum videbatur jubebat vel mandabat, exinde vim sententiae nunquam consequi valebant, quorsum spectat *l. 14. ff. de re jud. Et in leg. 5. Cod. Communiat. Epist. & Program.* dicitur, iudicem partium allegationes audire & examinare debere, adeoque quicquid citra hoc examen decretum vi rei iudicatae destitutum esse debere, cum magno conficta sententia ferenda sit. *l. 7. Cod. eod.* Corroborat hanc sententiam *l. 7. Cod. de Sent. & Interl.* ubi discretis verbis monetur, non omnem vocem iudicis iudicati continere auctoritatem, potestatem enim sententiae certis finibus concludi, & si nihil causa cognita secundum iuris rationem pronunciatum sit, vocem pacisci suadentis praesidis actionem perimere non posse. Suffragatur huic sententiae *l. 9. in fin. C. eod.* Nullam enim causam interlocutiones plerumque perimere. Ex quibus apparet, interlocutiones regulariter latas fuisse causa non satis cognita, alteroque non audito, & exinde robore sententiae non polluisse. Uberiorem lucem foeneratur *l. 36. Cod. de appell.* qui textus edocet potuisse interlocutiones lite finita & appellatione interposita demum revolvi, quod tamen non licuit.

licuisset, si interlocutiones in rem judicatam transfissent.
l. 2. ff. de appell. recip. l. 2. C. de Episc. audientia. Ex quibus
omnibus tuto concluditur ex interlocutionibus nec actionem,
nec exceptionem rei judicatæ oriri.

§. XXXIV.

Sed an non jus Canonicum à legum Romanarum
Sententia hac ex parte recesserit, operæ pretium est di-
quire? Nec hoc jure interlocutoria simpliciter in rem
judicatam transierunt. Apparet hoc evidentissime ex cap.
60. X. de appell. Ubi retractatio interlocutoria etiam post
appellationem interpositam & sic præterlapso decennio ju-
dici permittitur. Idem etiam evincitur ex cap. 10. de appell.
in 6. in quo dicitur: quod judex à cujus sententia interlocu-
toria appellatum est, citare appellantem ad audiendam
revocationem possit. Denique in cap. 12. eod. BONIFA-
CIVS VIII. clarius mentem suam proponit; edisseritque
interlocutorias licet vel maxime vim sententiæ definitivæ
habuerint in rem judicatam non transire. Vid. Illustriss.
BÖHMERS Jus Ecclesiast. Lib. 2. Tit. 27. §. 8. Ejusdemque
Diss. de Sententiis in rem judicatam non transeuntibus §. 35.

§. XXXV.

Ex his itaque omnibus pronò alveo fluit, nullam pro-
nunciationem judicis effectum rei judicatæ sortiri, nisi
quam præcedit causa cognitio. Hoc genuinum præbet
fundamentum cur interlocutiones virtute rei judicatæ Ju-
re Rom. destitutæ fuerint, scilicet, quia causæ non plene
cognita emittentur. Lex §. C. Commin. Epist. Programm. re-
quirit partium allegationes, harumque examen, quod ni-
hil aliud innuit, quam causæ cognitionem, & lex 7. C. de
sent. & interloc. iterum causæ cognitionem exposcit. Un-
de quando judices aliquid injungunt partibus addita com-
minatione, nisi intra mensem solveris, duplum præstare
debes, ac partes non fuere audita, pariter si judex libel-
lum actoris statim exequatur & in sententiam ferendam
præceps ruat, nec talis comminatio nec decretum sortitur
vim rei judicatæ, ideo quia sententiam causæ cognitio sci-
licet

licet plena rei discussio præcedere, & post allegationes partium auditas & examinatas ferri debet, sententia enim magno conflictu decernenda, & ita incongruum est comminationi tali vim sententiæ tribuere. V. BRVNN. *ad l. i. C. com. epist. Progr.* Nec nostra ætate immutatio quadam hujus juris subsecuta est, licet enim interlocutoriæ sententiæ hodie polleant viribus rei judicatæ, hoc tamen exinde proficiscitur, quia tales sententiæ à iudice aliter pronunciari non consueverunt, quam auditis partibus litigantibus, discussisque earum allegationibus, adeoque præsupposita sufficiente causæ cognitione. Reliqua effata iudicis absque tali causæ cognitione declarata & hodie robore rei judicatæ carent. Sic Decreta & resolutiones ad instantiam unius impetratæ, & vulgo *Verordnungen* appellatæ nec nostris moribus transeunt in rem judicatam, ex eadem ratione, quia propriis sententiis haud accenseri possunt, nec causæ plene cognita, alteroque audito, illa edita sint. Unde ab iis appellare prorsus non est necesse. MEVIUS P. 7. Dec. 292. n. 6. *Et Excellentiss. Dinckler in Diss. de appell. inadmissibilis.*

§. XXXVI.

Quænam itaque ratio sit Decreti distributionis & in quantum illud vires rei judicatæ sortiatur evidenti iudicio colligi potest, ex iis quæ modo asserta sunt. Nimirum causæ cognitionem substantiale requisitum esse sententiæ cui virtus rei judicatæ tribuenda, STRYCK. *Uf. Mod. Lib. 42. tit. 1. §. 2. item Clem. 2. de sent. Et re jud. l. 4. §. 7. C. de sent. Et interl. l. f. C. de sent. ex peric. recit. V. TITII Jus privat. Lib. 12. c. 9. §. 5. RHETIVS in diss. de sentent. in causis civ. & hoc procedit citra omne discrimen an sit sententia definitiva an interlocutoria. l. 4. C. de dilat. V. ARVMÆI Disp. ad præcipuas Digestorum Et Codicis leges, Disp. 21. n. 4. Causæ cognitio vero perficitur plena rei discussione, plena autem rei discussio præsupponit allegationes partium auditas esse & examinatas à iudice. l. 9. C. de iudic. l. 1. Et ult. C. de exec. rei iudic. l. 7. C. de sent. HORN, *Resp. Class. 2. num. 3. p. 89. verb. cause**

causa cognitio &c. HUBERVS ad L. 42. tit. 1. ff. §. 3. IT. VIN-
 NIVS ad Instit. Lib. 4. tit. 17. not. ad princ. Inst. de officio judicis
 p. 876. Unde ut causa cognitio rite peragatur judici in-
 incumbit, ut actori docere, probare, reo defendere, refuta-
 re, permittat. l. 9. C. de Judic. prout monet STRUVIUS ad
 Marthei Tract. de Judiciis. cap. 1. tb. 24. Cognoscere enim
 tunc demum dicitur judex, quando de causa quarit, litiga-
 toresque audit pro tribunali. l. 1. ff. de Const. princip. v. CAL-
 VINI Lexicon Jur. voce cognoscere. Audienda ergo sunt
 partes litigantes, alias sententia contra ipsas lata non mere-
 ritur nomen sententia, sed est ipso jure nulla. V. LAUFER-
 BACHII Colleg. Theoret. Pract. Lib. 42. Tit. 1. §. 16. Quomo-
 do vero partes auditas esse apparet, nisi citata prius fue-
 rint, ut secum invicem procedant, positiones ad acta refe-
 rant, & in iis jura sua deducant, judicemque quidnam pro-
 nunciare debeat admoneant, unde B. MENCKENIUS in
 diss. 10. Process. ad tit. 20. §. 24. rite monet, ad istam causa co-
 gnitionem quam in tertia dilatione danda adhibere tene-
 tur judex recte referri, ut pars adversa citeretur & audiat.
 Causa enim cognitio in audiendis partibus & examinandis
 Juribus ipsorum versatur, eaque non nisi partibus citatis
 peragi potest. MENOCHIVS Vol. 7. Conf. 629. n. 11. Ac nul-
 la major nullitas sententia esse statuitur, quam contra non
 citatos, & inauditos ferre sententiam. COTHMANN IV. Resp.
 33. n. 69.

§. XXXVII.

Evolamus jam indolem Decreti distributionis, & per-
 pendamus quæso, judicem id decretum adornare non ci-
 tatis partibus, earumque allegationibus non examinatis,
 prætermisiss mutuis positionibus ac neglectis iis omnibus,
 qua alias sententiam præcedere solent, infimul facili con-
 jectura assequimur nullum robur rei judicata huic Decre-
 to tribui posse, unde omne gravamen hoc Decreto euidam
 creditori illatum gravaminis extrajudicialis loco habend-
 dum, hujusque tollendi gratia non opus esse remedio quo-
 dam suspensivo, multo minus fatale decendii currere cre-
 dito.

E

ditori gravato, sed decendio licet elapſo creditori integrum eſſe, judici indicare qua ex parte in Decreto ſit laſus, eundemque monere quo laſioni iſti alia computatione medelam afferat.

§. XXXIIX.

Omnia in tuto collocata eſſe videntur, veritasque iſta ſatis explorata, quam huc uſque propugnavi, quotidiana tamen edocemur experientia, pluribus iudicibus hanc ſententiam non arridere, ſed iudices ſæpe Decretis diſtributionis à ſe conceptis tantum ſtatuerè pretium, ut extra controverſiam eſſe repositum concludant, hujuscemodi Decretis neminem vires rei iudicata denegare poſſe. Corroborare opinionem ſuam plerumque ſubſequentibus conantur argumentis. Primo Decreta & ſententias ſtriſte ſic dictas eodem cenſeri jure. Secundo Decretum diſtributionis eſſe actum ſummopere neceſſarium, qui in proceſſu Concurſus proſus prætermitti non poſſet, potius eo inſuper habito nunquam ſinis Concurſus immineret. Tertio denegatis viribus rei iudicata Decretis diſtributionum, nec iudicem, nec reliquos creditores, unquam ſecuros evadere. Nimirum Sententia eorum ea eſt, niſi Decreto diſtributionis virtus rei iudicata tribueretur, tunc ipſemet iudex prioribus creditoribus aliquid exſolvens, metuendi cauſam haberet, ne poſterior Creditor impugnaret hanc ſolutionem, ac injuriam ſibi eſſe factam conquereretur, prior vero creditor, cui à iudice eſſet ſatisfactum in diſcrimen adduceretur, ne facta hæc impugnatione reſtituere compelleretur, id quod ex præſcripto Decreto diſtributionis eſſet ei exſolutum, cui diſcrimini uterque tam iudex, quam creditor poſterior, tamdiu eſſet obnoxius, quamdiu prioris creditoris jus præſcriptione longiſſimi temporis nondum eſſet extinctum. Quarto denique contendunt, Decretum diſtributionis etiam exinde ſortiri vim rei iudicata, quia ſolenni publicatione intercedente eorum qua in hoc Decreto continerentur notitiam conſequerentur creditores, ac ad publicationem iſtam

istam eadem citatione qua ad alias sententias convocarentur.

§. XXXIX.

Sed tantum abest ut hisce rationibus à semel propugnata opinione me demoveri patiar, ut potius intrepide asseram, nihil prorsus iisdem ponderis constare. Nam Primo largior equidem Decreta & Sententias stricte sic dictas eodem censi Jure. Nego vero in censum horum decretorum venire Decreta distributionis, sed distinctione quodam hanc rem componendam duco, scilicet an Decreto judicis res inter partes litigantes controversa decidatur prævia nimirum causæ cognitione, an vero Decretum hoc non decidendi gratia interveniat. Prioris generis decreta referunt indolem sententiarum late sic dictarum. Posterioris vero generis Decreta respuunt prorsus hanc indolem. Quorsum etiam referendum Decretum distributionis.

§. XXXX.

Secundo à necessitate actus ad effectum rei judicata nulla procedit illatio. Quis enim in dubium vocabit, multas partes substantiales processuum summopere necessarias occurrere omnis virtutes rei judicata experies. An non quæso citationes à judice emissa, dilationes, præcepta pœnalia, Decreta confirmatoria, Constitutiones tutorum, Curatorum, oculares inspectiones, Registraturæ, formationes liquidi, æque necessaria sunt ac ipsum Decretum distributionis, nemo tamen sibi persuadebit, vel uni horum competere virtutem rei judicata.

§. XXXXI.

Tertium dubium sponte corrui, si modo perpendatur Decretum distributionis vel ea complecti, quæ in sententiis designatoriis vires rei judicata jam nactis sunt decisa, scilicet quodnam creditum pro liquido sit habendum, quisnam creditor alteri in solutione sit præferendus, tunc judex subit solummodo vices executoris rei judicata, & si exacte hisce sententiis gerat morem & judex

omnis periculi expers est, & Creditores, ex re iudicata Jus quæsitum nacti extra omne discrimen constituuntur. Et quis quæso negare poterit, aliquando & alias contingere ut iudex licet rite uni creditori exsolverit, cui ex re iudicata est jus quæsitum, tamen hæc solutio rescindatur. Fingamus enim creditorem minorennem præterlabi passum esse fatale liquidationis ac demum post finitum Concursum nomen suum profiteri, beneficio restitutionis in integro jus prioritatis præ Creditoribus, quibus credita sua exsoluta sunt deducere, annon sic solutiones, etiam rite factæ, rescinduntur? vel Decreto distributionis iudex quadam inferere vult, quæ nondum in disceptationem partium venerunt, scilicet quomodo imputatio pecuniæ per representationem solutæ sit suscipienda, tunc hujus passus incidentis ergo terminum præfigat, creditores & Curatorem bonorum aut litis, ut secum invicem mutuis positionibus procedant, citer, ac deinceps vel ipsemet pronunciet, vel sententiam Jure-Consultorum sibi expectat. Sic talis passus per sententiam decus & à nemine remedio quodam suspensivo impugnatus iudici normam præbet, tuto & citra omne periculum procedendi, & creditorum securitati optime prospicitur.

§. XLII.

Quartum vero dubium facillimo removeri potest negotio, potius existimandum, committi hic fallaciam non causæ ut causæ, manifestissimo nimirum laborat vitio hæc concludendi ratio, quicquid intercedente publicatione significatur, id nanciscitur vires rei iudicatæ. Nec enim dupondis juris ignotum est, Testamenta nonnunquam solere publicari, eadem tamen propterea non conspicua esse viribus rei iudicatæ. Res iudicata non est effectus publicationis, sed sententiæ legitimis requisitis suis præmissis causæ cognitionis præviæ constantis. Publicatio solummodo habet se respectu rei iudicatæ tanquam conditio sine qua non: Conditio vero sine qua non pluribus rebus moralibus potest communis esse. Unde publicatio

cario potest intercedere in negotiis effectu rei judicatz
 pollentibus & eodem desitutis. Quorsum etiam facit
 modum hunc publicandi Decreta distributionum nulla le-
 ge praescriptum, nec ejusdem in ordinatione quadam pro-
 cessuali fieri mentionem; Ordinatio Processus Saxonici
 recognita providentissima sane cura conscripta est, &
 omnibus Legislatoribus praebet exemplum, quomodo
 modum procedendi in judiciis felici successu instruere
 possint, exulat tamen ibidem prorsus dispositio, quod
 publicatio circa Decretum distributionis adhibenda ve-
 niat; Et nondum duorum lustrorum spatium praterla-
 psam, ex quo mos invaluerit, mediante publicatione cre-
 ditoribus argumentum hujus Decreti distributionis signi-
 ficandi, olim enim, prout supra monui, Judex in simplici
 communicatione creditoribus facta hujus Decreti subsi-
 stebat. Mos igitur iste publicandi non ad Principis jus-
 sum, non ad legis quandam dispositionem, sed ad judicis
 conatum à summo Imperante nunquam approbatum suam
 refert originem. Absit vero longissime ut judici tanquam
 ministro legum & tantummodo hac facultate praedito ut
 jura ad facta obvenientia possit applicare, potestatem
 hanc concedamus, provagi sui arbitrii ratione publicatio-
 nem tanquam medium aliquod usurpandi actibus suis ef-
 fectum rei judicatz conciliandi. Omnis Jurisdictio pen-
 det à Principe, & judex exercendo jurisdictionem suae fidei
 demandatam executorem tantummodo agere potest, le-
 gum a Principe sancitarum. Involat judex in partes po-
 testatis legislativae qui eousque audaciae progreditur, ut
 nova fatalia à Legibus non praestituta partibus litigantibus
 obrudere velit. Plus itaque justo sibi indulget judex, qui
 suae auctoritati tantum tribuit, ut pronunciatibus suis rei ju-
 dicatae auctoritatem propter publicationem a se decretam
 vindicet. Lex rei judicatae auctoritatem tribuere potest,
 non minister legum, judex. Nunquam turbandi sunt limi-
 tes potestatis legislativae & potestatis judicariae. Et qui
 quaso Judex limites potestati suae adeo extendere par est,
 quum

quam Jureconfulti unanimibus propemodum suffragiis in eam conspirent sententiam, rescripta summorum Principum interlocutoria, scilicet ad nuda supplicata & narrata unius partis impetrata, licet publicata, destitui tamen effectu rei judicatae, adeo ut pars gravata tali Rescripto non necesse habeat idem remedio quodam suspensio à viribus rei judicatae suspendere, sed eidem gravatae parti integrum esset, quocumque tempore, etiam post decendum, praetermissa licet leuteratione vel appellatione Rescripto contradicere, v. CARPZ. p. I. Const. 26. defn. 18. & LYNCKERI Resp. Resp. 75. Rationem hujus rei in eo unice collocant, quia talia rescripta absque causa cognitione eduntur. Vix æquo animo ferendi sunt eorum judicum mores, qui plus suae auctoritati conantur asserere, quam Princeps suae potestati. Princeps suam potestatem iis circumseribit limitibus, ut non omnibus rescriptis a se emissis auctoritatem rei judicatae relinquat, ut ne quidem publicatione intercedente iisdem hanc auctoritatem rei judicatae accedere statuat, sed Rescripta sua in tantum hoc robor fortiri velit, in quantum utraque pars desuper audita, judex vero sibi haud religione ducere posset, Decretis suis absque causa cognitione datis propter publicationem à se sponte ac proprio conatu adhibitam virtutem rei judicatae superaddere.

§. XLIII.

Genuinus vero effectus Decreti distributionis est, quod finem imponat Concurfus processui, creditores suam urgere queant solutionem, judici ulterius non integrum sit debitoris bona, qualiacumque sint, in sua custodia retinere, sed vel invitus adigitur ad satisfaciendum creditoribus. Finem itaque imponit Decretum hoc processui Concurfus, & mihi etiam finem imponere specimini huic.

Inaugurali placet.

(X228.7285)

1729, 24 Bra 23. num. 41.
27

17
DISSERTATIO INAVGVRALIS JVRIDICA,
DE
DECRETO
DISTRIBVTIONIS
IN
CONCVRSIBVS CREDITORVM
NONVLLIBI RECEPTO,

P 487.

QVAM
EX INDVLTV ILLVSTRIS JCTORVM
ORDINIS

SVB PRÆSIDIO
DN. ERNESTI TENZELII, JCTI,
ELECTORALIS REGIM. CONSILIARII, JVDICII PROVINC. AC FACVLT. JVRID.
ASSESS. PRIMARII, EJVSDEMQVE H. T. PRO-DECANI, NEC NON CIVITATIS
CONSVLIS PRIMARII,

PRO LICENTIA
SVMMOS IN VTROQVE JVRE HONORES ATQVE PRI-
VILEGIA RITE CAPESSENDI,
IN AVDITORIO JCTORVM MAJORI,
HORIS CONSVETIS,
PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT
AVCTOR

CHRISTIANVS WILH. Glaubart/
ELTSTRO-MONT. VARISCVS,

DIE XXI. MARTII M DCC XXIX.

ERFORDIÆ,
Litteris GROSCHIANIS, Acad. Typogr.

